

Перелік чинників можна деталізувати в межах кожного блоку, виокремлюючи загальні і часткові (специфічні) детермінанти, об'єктивні та суб'єктивні чинники, стимулятори та дестимулятори, постійно діючі умови та тимчасові детермінанти, ендогенні та екзогенні параметри, регульовані, слабoreгульовані чинники. Весь спектр можливих чинників та умов забезпечення технологічної конкурентоспроможності підприємства впливає на формування його *технологічного конкурентного потенціалу*, під яким слід розуміти можливості підтримувати певний рівень конкурентоспроможності.

Технологічні лідери є новаторами, здатними генерувати нові знання і технології, застосовувати високі технології та ставити перед собою надсучасні цілі розвитку. Це дозволяє економічній системі підприємства збалансовувати чинники внутрішнього середовища, долати глобальні виклики і зміцнювати конкурентні позиції за рахунок інноваційно-технологічного поступу.

Список використаних джерел:

1. Джерело 1. Портер М. Конкуренция: пер с англ. – М.: Издательский дом «Вильямс», 1993. – 495 с.
2. Джерело 2. GDP in Current Prices 2018. IMF: World Economic Outlook (WEO) Database, April 2019. URL: <https://knoema.com/nwnfkne/world-gdp-ranking-2019-gdp-by-country-data-and-charts>.
3. Джерело 3. The Global Competitiveness Report 2018 / Prof. Klaus Schwab (Ed.). Geneva: World Economic Forum, 2018, 658 p. URL: <http://www3.weforum.org/docs/GCR2018/05FullReport/TheGlobalCompetitivenessReport2018.pdf>.
4. Джерело 4. Rugman A.M. Porter Takes the Wrong Turn // Business Quarterly, 1992. – Vol. 56. – № 3. – P. 59-64.
5. Джерело 5. Cho D.S. A dynamic approach to international competitiveness: The case of Korea // Journal of Far Eastern Business, 1994. – P. 17-36.

Ковальов Г. І., к.е.н., доцент
Одеської регіональний інститут
державного управління НАДУ
при Президентові України,
м. Одеса, Україна

ШЛЯХИ АКТИВІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦТВА

Стан інноваційної діяльності в Україні можна визначити як кризовий і такий, що не відповідає сучасним потребам економічного розвитку. Відсутність дієвої державної науково-технічної політики і, як наслідок, скорочення обсягів її фінансування унеможлиблюють перехід економіки до інноваційної моделі розвитку. Реформування науково-технічного комплексу реалізується в умовах частих змін цілей та завдань. Чинники екстенсивного та інтенсивного економічного розвитку вже вичерпали свій ресурс, та не забезпечують необхідні темпи розвитку економічного зростання, адекватні сучасному стану світової економіки. Тому запровадження в Україні інноваційної моделі економічного зростання з політичної мети перетворюється на об'єктивну необхідність.

Економічні реформи, що проводились у попередні роки, не створили необхідних умов для зміцнення та примноження техніко-технологічного потенціалу українського суспільства, інноваційного розвитку економіки, подолання структурних деформацій. Стан економіки досі не тільки не набув неоіндустріальної спрямованості, а навіть не досягнув достатньо міцного підґрунтя для запровадження основ інноваційного розвитку. Зволікання в цьому напрямі ставить під загрозу втрати статусу економічно-розвинутої країни.

У науковій літературі йде обговорення етимології терміну «інновація». Відповідно до Закону України Про інноваційну діяльність, під інноваціями слід розуміти новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [1].

Інвестиція в інноваційну діяльність забезпечує значно більшу, ніж за середню, економічну віддачу. Розвиток інноваційної діяльності можна охарактеризувати як процес структурного вдосконалення національної економіки, який досягається переважно за рахунок практичного використання нових технологій для зростання обсягів виробництва, підвищення якості продукту, зміцнення конкурентоспроможності та прискорення соціально-економічного прогресу. Тобто, реалізація інноваційних проектів дозволяє отримати синергетичний ефект. Стимулювання розвитку інноваційної діяльності не може бути обмежене лише вибраними напрямками досліджень чи розробок, а має бути спрямоване на створення умов для масштабного пошуку результативних шляхів технологічних змін і підтримки перспективних винаходів.

Головним завданням політики підтримки інноваційної діяльності є забезпечення збалансованої взаємодії наукового, технічного і виробничого потенціалів, розробка та впровадження механізму активізації інноваційної діяльності суб'єктів підприємництва, поширення реалізації інноваційних проектів в усіх сферах.

Причини низької ефективності державної політики підтримки інноваційної діяльності обумовлені хронічним невиконанням нормативних актів щодо активізації науково-технічної та інноваційної діяльності. Усі спроби зрушити з мертвої точки економіку України упираються в фундаментальну системну суперечність - дефіцит коштів. Можливості залучення державних фінансів для забезпечення підтримки інноваційної діяльності досить обмежені. Уряд, реалізуючи політику бюджетного збалансування, обмежує інвестиційну функцію бюджету, що гальмує їх розробку та запровадження. Зокрема, одним із головних чинників, спрямованих на підвищення рівня інноваційної діяльності, мало б стати, передбачене Законом України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» [2], запровадження державного замовлення на інноваційну продукцію, проте, Державним бюджетом України щорічно виділення коштів на ці цілі не передбачається.

Дефіцит власних фінансових ресурсів суб'єктів економічної діяльності доповнюється нерозвиненістю інституційних інвесторів - банків, страхових фірм,

венчурних та інвестиційних компаній тощо, а також ринка цінних паперів. Невирішеною проблемою є відсутність державної стратегії розвитку регіонів з урахуванням стану їх економічного потенціалу. На сучасному етапі перепоною розвитку інноваційної діяльності на регіональному рівні є: відсутність ефективної державної політики розвитку регіонів; невирішеність проблем формування і функціонування регіональної інфраструктури інноваційної діяльності; відсутність працездатної системи управління цією діяльністю в регіоні; відсутність державної фінансової підтримки регіональних інноваційних проектів.

Одеська область, не є винятком. Інфраструктура регіональної державної політики сприяння інноваційної діяльності не має чіткої визначеності. Немає розподілу функцій державного управління та місцевого самоврядування стосовно підтримки інноваційної діяльності. Ці функції розпорошені серед окремих управлінь держадміністрації. Існують й інші недоліки, а саме: не розроблено економічного механізму щодо фінансової підтримки інноваційної діяльності за рахунок державного та місцевих бюджетів на рівні підприємств; не розроблено організаційних заходів щодо залучення позабюджетних джерел фінансування (венчурні фонди, лізинг); не передбачений подальший розвиток інфраструктури інноваційної сфери; не створено централізованої дієвої системи підтримки інноваційної діяльності.

Реалізація моделі сприяння розвитку інноваційної діяльності в регіоні має передбачати як зміну технологічного укладу, так і зміну організаційної структури. Оскільки інфраструктура підтримки інноваційного розвитку економіки в регіоні не сформована, то необхідне об'єднати в одну мережу: консалтингові, юридичні, інформаційні, патентні, маркетингові організації, а також виставкові установи різних форм власності, для створення спільної системи обміну інформацією, забезпечення координації та управління. В склад мережі можуть входити самостійні підприємства і окремі управлінські структури такі як: аналітичний центр координації регіональних інноваційних проектів; центр технологічного трансферу; інформаційне агентство; банк обліку ресурсів регіону; рейтингове агентство підприємництва; виставковий комплекс для демонстрації зон зростання і успіху; банк науково-технічної інформації загального користування; консалтинговий центр; громадські підприємницькі спілки. Це дозволить отримати додатковий ефект завдяки поліпшенню процесів комунікації підприємств та досягти прогресу в вирішенні нагальних задач.

Виходячи з ролі й можливостей обласних органів влади та органів місцевого самоврядування, на рівні області слід сформулювати загальну систему цілей для обласної Ради та обласної державної адміністрації, яка поряд з іншими стратегічними документами державного рівня, щодо підтримки малого та середнього підприємництва, має допомогти досягти бажаного стану розвитку інноваційної діяльності в області. Основним завданням Стратегії економічного і соціального розвитку області має стати координація діяльності всіх управлінських структур у досягненні поставлених цілей. Механізми та процедури реалізації Стратегії мають базуватися на тому, що це інформаційна база для прийняття стратегічних рішень в системі управління економічного зростання області.

Оскільки економічна ситуація постійно змінюється, доцільно щорічно поновлювати Стратегію. Необхідно створити окремий підрозділ адміністрації, який буде проводити моніторинг її виконання, координувати та синхронізувати реалізації окремих проектів. Виконання запропонованих напрямків активізації інноваційної діяльності дасть змогу підвищити рівень інноваційної активності малого та середнього підприємництва Одеського регіону, стабілізувати процес оновлення виробництва, ефективно використовувати залучені внутрішні і зовнішні інвестиції в інноваційну діяльність регіону.

Підприємство, яке виступає однією із рушійних сил розвитку національної економіки, на сьогоднішній день знаходиться в скрутному положенні. Існує ціла низка проблем, які стають перепонами на його розвитку. Для їх усунення мають бути задіяні державні механізми дієвої підтримки з урахуванням основних національних, регіональних і корпоративних інтересів, які забезпечать ефективний правовий супровід, фінансово-кредитну підтримку та організаційно-консультаційне забезпечення інноваційної діяльності, стимулювання зовнішньоекономічної діяльності суб'єктів підприємництва.

Список використаних джерел:

1. Про інноваційну діяльність. Закону України від 04.07.2002 N40-IV Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, N 36, ст.266.
2. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні. Закон України від 08.09.2011 N3715-VI. 3715-VI, Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2012, N19-20, ст.166.

Ковтун Т. К., студент
Науковий керівник: Моторин Р. М.,
д.е.н., професор, Київський національний
торговельно-економічний університет, м. Київ,
Україна

ПОРІВНЯННЯ ОБСЯГІВ ТА СТРУКТУРИ ВИРОБНИЦТВА ВВП УКРАЇНИ ТА ПОЛЬЩІ (У РОЗРІЗІ ГАЛУЗЕЙ ЕКОНОМІКИ)

Вступ. Порівняння української економіки зі здобутками Польщі – предмет фахових та побутових дискусій і наразі воно не на користь нашої держави. Реформаторський запал українців далекий від поляків, а самі реформи дуже часто відверто саботуються, але досвід реформ, солідарності, стійкості та наполегливості поляків може надихати, а їх шлях – указувати на правильні орієнтири [1].

Постанова проблеми в загальному вигляді. Одним із найважливіших показників системи національних рахунків є валовий внутрішній продукт (ВВП) країни. Основна проблема полягає в міжнародному порівнянні структури та динаміки виробництва ВВП і визначенні головних факторів впливу на нього.

Постанова завдання. Провести порівняння обсягів та структури ВВП України й Польщі, що характеризує стан економіки; проаналізувати подібність галузевих структур Польщі та України протягом 2016 – 2017рр.; схарактеризувати динаміку структурних зрушень окремо по Україні та Польщі, порівняти ці дані. Визначити